

Дід Мороз

Наталя Забіла

1

У нас в кімнаті на ялинці
блищать прикраси золоті.
А на годиннику на стінці
немов спинились стрілки ті!

Як ждеш чогось — немов навмисно
завжди повільно час іде.
Годиннику байдуже, звісно,
що хтось Нового року жде.

— Ну, мамо, скоро чи не скоро? —
А мама каже: — Подожди,
ще Дід Мороз з-за гір, з-за моря
не встиг добратися сюди.

Крізь снігові замети й кручі
іде, спішить веселий дід.
А на путі — ліси дрімучі,
де лиш зайці проклали слід.

В степах вітри співають лунко,
метелиця веде танець,
а дід іде і подарунки
несе до тебе навпростець.

І от як тільки поодинці
засяють в небі зірочки,
то й прийде дід, і на ялинці
ми теж запалимо свічки.

2

Я не таке вже немовлятко,
щоб вірить маминим казкам.
Я навіть вже листи до татка

навчивсь давно писати сам.

Ну, хай стоїть моя ялинка,
а я піду собі у двір.
Там діти з нашого будинку
спускаються санками з гір.

Ще й ліплять бабу — йде робота!
Погравсь я з ними. Та чомусь
схотілось вийти за ворота.
Стою й на вулицю дивлюсь.

Як жар, червоне, кругле сонце
уже ховається за дах.
Проміння грає у віконцях
і червоніє на снігах.

Мороз береться, мабуть, дужче,
бо вбрались в іній дерева.
Та в мене валянці теплющі
і добра шапка пухова.

От я й стою. Дивлюсь, як люди
по нашій вулиці ідуть.
І в них ялинка, мабуть, буде.
А діти їхні діда ждуть.

Коли це думка чудернацька
впадає в голову мені:
а що, як Дід Мороз зненацька
з-за рогу вийде, як вві сні?..

А що, як мама даремно
про нього розповідь веде?..
І я вдивляюсь в далеч темну
і раптом бачу: він іде.

3

У шапці білій та пухнастій
іде з усміхненим лицем

сам Дід Мороз, немов у казці,
по нашій вулиці прямцем.

Іде, ступає неквапливо,
і довга-довга борода,
як білий сніг, блискучо-сива,
аж нижче пояса спада.

Та ще й на спині, як годиться,
він щось таке важке несе...
І от, — немов мені це сниться, —
навколо змінюється все.

Ця вулиця, звичайна й темна,
неначе раптом ожива.
Про щось розмову потаємну
розпочинають дерева.

Вистрибує з-за повороту
вітрець, співаючи пісні.
А той будинок, що навпроти,
вікном підморгує мені.

І тут сніжинки, як пушинки,
навкруг пускаються в танець,
улад підхоплюючи дзвінко
ту пісню, що почав вітрець:

"Ой, хто не вірить,
хто не вірить,
що Дід Мороз сюди іде, —
той хай сидить
в своїй квартирі
і ні на кого
хай не жде!
А той, хто знає,
що на світі
буває сила різних див,
той буде нині
так радіти,
як ще ніколи

не радів.
Нехай чекає,
хай співає,
як ми сніжинки золоті,
що Дід Мороз
таки буває
не тільки в казці,
а й в житті!"

Сніжинки враз злітають вище,
на дах сідають на краю,
а Дід Мороз підходить ближче,
і я дивлюсь... і пізнаю!

4

Аж стало соромно самому:
і як я міг таке верзти?!
Це ж наш поштар,
давно знайомий,
отой, що носить нам листи.

У нього просто іній білий
звисає з брів і з бороди,
і шапку густо снігом вкрило,
а то — такий же, як завжди.

— Добри вечір, —
кажу я з сумом,
бо все звичайне стало враз, —
а я подумав...
— Що подумав?
— Що Дід Мороз іде до нас...

Тоді, помовчавши хвилину,
поштар до мене нахилився
і так говорить:
— Що ж, хлопчино,
а може, ти й не помиливсь?

Я й справді Дід Мороз.

Щороку
у новорічний вечір цей
я в путь іду і з кожним кроком
приношу радість для дітей.

Мене привітно зустрічають
усі — й маленькі, і старі —
і святкувати починають
у кожнім домі і дворі.

Та, розумієш, ця робота
буває тільки раз на рік,
а що ж мені робити доти? —
я бити байдики не звик.

Я звик ходити, всім годити
своїм приємним тягарем.
Отож, щоб марно не сидіти,
я й став на пошті поштарем.

Я — справжній Дід Мороз.
Як гостя
мене стрічайте в добрий час.
Ти де живеш —
в квартирі шостій?
Так ось — я саме йшов до вас.

5

І тільки я оце прослухав,
як вмить зриваюсь і лечу,
по сходах плигаю щодуху
і в наші двері стукочу.

— Ой, відчиняй-но швидше,
мамо!
Ось Дід Мороз
іде з мішком!.. —
І на ялинці сірниками
свічки запалюю хватком.

Заходить Дід Мороз в кімнату,
кладе свій клунок на вікні...
Та це ж посилка нам від тата
і два листи! Один — мені,
а другий — мамі.
В ту ж хвилинку
я вже читаю кожен склад.
А тато пише: "Здрастуй, синку!
Бажаю вам веселих свят.

Ось я для тебе подарунок
приготував і попрохав,
щоб Дід Мороз його
в свій клунок
поклав і вчасно передав..."

Ні, дійсно, день сьогодні, видно,
якийсь казковий, чарівний!
Ось — трактор, справжній,
самохідний,
і цілий поїзд заводний,

а ось книжки, і в них малюнки,
і фарби, й різні олівці...
Хіба ж хто бачив подарунки
такі чудові, як оці?!

А мама витирає сльози,
і посміхається сама,
і стиха Дідові Морозу
про щось говорить жартома.

Ялинка сяє. Пахне хвоя.
Хурчить мій трактор
під стільцем.
А дід прощається зі мною
і йде з усміхненим лицем.

Поїли яблука й горіхи,

веселий блиск свічок погас.
В кімнаті стало знову тихо,
як Дід Мороз пішов від нас.

Уже давно скінчився вечір,
сховалось все в нічній імлі.
Мої нові чудові речі
я склав дбайливо на столі.

А сам лежу в своєму ліжку
і тільки чую в тишині,
як сон іде до мене нишком
і очі зліплює мені

і як за вікнами співають
легкі сніжинки золоті
про те, що Дід Мороз буває
не тільки в казці, а й в житті.